

ДЕТСКА РАДОСТЪ

вжжето носишъ ли? — Коста показва опасаното на кръста си вжже. — Асене, де сж свѣщитѣ? — Асенъ измъкна отъ джеба си нѣколко восъчни свѣщи. — Кибритѣтъ е у мене. Тѣй, ха сега всѣки да отрѣже по една върлинка отъ лѣщака — и да вървимъ!

Следъ минута всѣки държеше по една дълга лѣскова пржчка и отново поеха. Вдънъ усята, подъ една крива бука, зѣеше право надолу, тѣсна дупка — колкото единъ човѣкъ да се провре. Дружината спрѣ.

— Ей я нѣ „Змеювата дупка“, — рече Савата. — Вжтре му сж палатитѣ. Хе-тамъ, оттатѣкъ пѣкъ е Куминѣтъ. Тукъ е вратата.

— Бате Сава, ами змеятъ вжтре ли е? — плахо се обади Диню.

— Ха, вжтре! Що ще той сега вжтре! Препи-и-ча се сега на слънце горе по полянитѣ и зобе ягоди. Тукъ се прибира за спане. Ама вие пѣкъ да не повѣрвате?... То въ приказкитѣ само се разправя... Виджъ, прилепи, колкото щешъ — ще напълнимъ сетне кутията.

— Ами ако се върне, бате Сава? — попита Асенъ и побледнѣ. Дружината се спогледа.

— Кой да се върне, бре?

— Змеятъ.

— Какъ ще се върне? Вѣтърѣ работа!... Нѣма да се върне той преди мрѣкнало. Ще ни почака да излѣземъ — че тогава. Пѣкъ Гуджо нали ще остане тукъ — той ще пази. Хайде сега да се спускаме!

Коста разви вжжето, направи примка, стегна я около кръста си и влѣзе наполовина въ дупката. Савата колѣнични на ржба, хвана вжжето и почна да го спуска полека. Така влѣзоха и Диню и Асенъ. Савата самъ се смъкна, като пусна долу и върлиникитѣ. Горе остана само Гуджо, който обикаляше и жално скимтѣше.

Дупката бѣше дълбока два човѣшки боя и доду изеднажъ се разширяваше. Дружината се събра на купъ. Бѣше тъмно.

Само нѣкъде далечъ отгоре едва свѣтѣше кжсъ синьо небе.

— Запалете свѣщитѣ! — изкомандува Савата. — Залепете ги сега наврѣхъ върлиникитѣ и — подире ми!

Четири жълти пламъчета се издигнаха въ мрака и замърдаха. Дружината смълчана пристѣпваше бавно стѣпка по стѣпка. Полека-лека очитѣ имъ свикнаха съ полумрака и тѣ видѣха, че се намиратъ въ голѣма подземна пещера. Встрани бѣха